

Nytt fra

ØSTMARKA

Medlemsblad for Østmarkas Venner 47. årgang Nr. 2/2013

SLÅ RING
OM
ØSTMARKA

*Nasjonalparken
En tur på stien...
Polsebu blir til*

Tiden arbeider for nasjonalparken i Østmarka

Av Johan Ellingsen

Østmarkas Venner har det siste året vært gjennom en svært aktiv periode med mye fokus på foreningen og det vi står for. Vårt forslag om å utrede opprettelsen av en nasjonalpark i Østmarka har vakt oppmerksomhet helt inn i regjeringskontorene. Ideen høstet bifall i en samlet miljøbevegelse, som lenge har etterlyst mer vern av referanseområder i høyproduktiv skog. Bystyret i Oslo har med 55 mot fire stemmer anbefalt å opprette en nasjonalpark i de indre delene av Østmarka.

Det var ikke like hyggelig at kommunestyrene i Enebakk, Ski, Rælingen og Lørenskog landet på motsatt konklusjon. Det kan likevel bli en nasjonalpark i Østmarka, fordi Oslos areal alene er på over 20 km² og inneholder de mest verdifulle naturområdene. Dessuten henger Oslos areal sammen med Østmarka naturreservat, slik at reservatet og en nasjonalpark til sammen vil dekke ca. 40 km².

Vi har inntrykk av at det har versert flere misforståelser om hva en nasjonalpark innebærer. Det er trist hvis dette har ledet politikere til avgjørelser på feilaktig grunnlag. Østmarkas Venner kommer til å jobbe aktivt for å oppklare alle misforståelser, i håp om at enkelte kommuner kan revurdere spørsmålet ut fra ny og korrekt informasjon.

En av misforståelsene går ut på at en nasjonalpark er ensbetydende med at det settes en slags osteklokke over det foreslåtte verneområdet. Dette er ikke riktig, for i dette tilfellet er det snakk om en *brukspark* nær hovedstaden. Oslo kommune formulerte formålet slik: «Østmarka kan bli en bynær og brukspreget nasjonalpark, der hovedformålet er ivaretagelse av naturverdier, rekreasjon og friluftsliv». Det kan altså bli mer, og ikke mindre aktivt friluftsliv. For å bevare skogslandskapet blir det imidlertid stopp i veibygging, flatehogst og andre tekniske inngrep.

Det har også vært hevdet at Markaloven gir naturen i Østmarka godt nok vern. Dette er ikke riktig, for Markaloven regulerer ikke skogbruket. Det er også urealistisk å endre Markaloven slik at skogsdrift kan forbys i større områder.

Østmarka nasjonalpark kan bli svært attraktiv for store og varierte brukergrupper innen friluftslivet, fordi man vet at naturkvalitetene er sikret for fremtiden. Nasjonalparkforslaget støttes – ofte med begeistring – av en lang rekke naturvern- og friluftsansasjoner. Blant disse er Den norske turistforening (DNT), Oslo og omland friluftsråd, Norges Speiderforbund og Oslo fylkeslag av Norges Jeger- og Fiskerforbund.

Moseteppe i Østmarka. Foto: Sverre M. Fjelstad

Østmarkas Venner har inntrykk av at politikerne i de fire Akershus-kommunene var usikre på begrepet nasjonalpark da de behandlet saken. De har kanskje ikke tatt inn over seg at en nasjonalpark har et mildere vern enn et reservat. Vi håper derfor at politikerne i Ski, Enebakk, Rælingen og Lørenskog kan revurdere sin skepsis og ta saken opp til behandling igjen når tiden er inne. Det tar flere år å behandle en

nasjonalparksak, og slike saker trenger ofte en modningsprosess. Kommunene kommer til å ha stor innflytelse på formålet med vernet, forvaltnings- og skjøtselsplanen, og tilretteleggingen for ulike brukergrupper. Kommunene vil også sitte i nasjonalparkstyret. Østmarkas Venner gleder seg til den dagen da vi kan invitere politikere fra Oslo og nabo-kommunene til åpningen av Østmarka nasjonalpark.

Nytt fra Østmarka – Medlemsblad for Østmarkas Venner

Styret i Østmarkas Venner 2013–2014

Ansvarlig utgiver: Østmarkas Venner,
Postboks 85 Nordstrand, 1112 Oslo
Redaktør: Helga Gunnarsdóttir 95 99 23 49
E-post: helga@ostmarkasvenner.no
Redaksjonskomité: Bjarne Røsjo og Ane Haugland

Forsidebilde: Lutvannsbekken
Foto: Espen Bratlie
Grafisk design, repro og trykking: 07 Media – 07.no
Opplag: 4 500
Frist for stoff til neste nr. er 1. august 2013

Leder: Johan Ellingsen 90 92 15 68

Sigmund Hågvar 91 71 45 10
Wenche Fuglstad 97 54 36 13
Ingunn Lian Nylund 94 98 20 06
Varamedlemmer: Bjarne Røsjo 90 84 59 97

Nestleder: Helga Gunnarsdóttir 95 99 23 49

Arne Kvalheim 90 03 33 40
Inger Tangen 41 25 66 47
Arild Rambøl 90 07 81 09

Medlemsarkiv: Monica Hoel 97 64 05 84 **Regnskap:** Kristin Ohnstad 93 40 66 71
E-post til styret og ansatte: fornavn@ostmarkasvenner.no

Minnestund på Sarabråten

torsdag 6. juni 2013 kl. 19.00

Fabian Stang.
Fotograf/Sturlason

Østmarkas Venner arrangerer
den årlige minnestunden ved Milorg-bauten på Sarabråten

Oslos ordfører Fabian Stang holder dagens tale

«Til ungdommen» framføres av SAS-Singairs og Oslo Telefonikerne

Østre Aker Musikkorps spiller

Bauten hilses av Østmarkas Venner

Turen til Sarabråten kan begynne ved Østmarksetra
eller Rustadsaga, eller du kan gå via Mariholtet.

Busstransport kl. 18.00 fra P-plassen ved Østmarksetra.
Påmelding til Kai Ekanger mobil: 90 54 11 66 innen 31. mai.

Kuskeboligen en vinterdag.
Foto: O. J. Berg fra boka «Oslo-Marka»

Sarabråten en historisk og kulturell perle

Av Arvid Soelberg

Alle Østmarka-venner kjenner til Sarabråten og dens historie, og jeg vil gi honnør for at man nå har ryddet litt i området. Jeg fryktet en stund at hele stedet ville gro igjen. Jeg håper de også kan ta vare på Korketrekkeren og sikre brua for steinras, samt rydde gamleveien i kastanjeskogen opp til Sarabråten. Dette er også et verneverdig kulturminne.

Grunnmuren etter kuskeboligen, hvor man en gang kunne kjøpe kaffe, og grunnmuren etter låven, hvor man satt i solveggen og drakk kaffen, må også fortsatt vernes mot gjengroing.

Vedrørende bautasteinen har jeg følgende historie som kanskje ikke alle kjenner. Da

jeg var i militæret hadde vi en sivil oppmann som kunne fortelle denne historien:

I februar måned 1945, da de så smått kunne merke at krigen var på hell, samlet en del motstandsfolk seg i en leilighet på Kampen i Oslo. Dessverre var Gestapo allerede til stede og ventet på folkene ettersom de kom. Oppmannen var der sammen med sin sønn og flere unge motstandsmenn. En av guttene prøvde å flykte, men han ble skutt og lå død i døren ut i oppgangen. De andre ble bundet og fraktet til Møllergata 19. Der ble oppmannens sønn og kamerat utsatt for umenneskelig forhør og tortur, og en måned senere ble de henrettet på Akershus Festning.

Dette er en sterk historie jeg aldri glemmer, og jeg merket meg at det ikke var spor av hat eller sinne i denne mannen, bare en dyp tristhet. Historien fikk jeg senere bekreftet av dirigenten William Halke i et Oppsal-kor som jeg fremdeles synger i. På den tiden i 1945 ledet han jegere fra 13132 på flukt over grensen. Iført hvite overtrekksdresser og Stengun gikk de på ski fra Oppsal til Sverige og kom i sikkerhet. Han har for øvrig også holdt minnetale på Sarabråten.

Hvis man går noen hundre meter opp bak minnebautaen finner man en annen bauta. Bautaen over Chr. Dons som på dette sted stiftet 1. Kristiania speidertropp i 1910. Bautaen står på en samling av stein innsendt fra

hele landet, og på steinene kan man lese stedsnavnene. Et bedre sted å starte en speiderforening kan man vanskelig tenke seg, det må ha vært et drømmested for ivrige speidergutter.

Rett bak bautaen står et skilt med teksten: **Farlig terreng.** Ikke uten grunn, selv om det var farligere før. Nå består faren i høye stup-bratte fjell, så man bør holde god avstand til kanten. Men før var her også store sprekker man kunne falle ned i. Helt i starten på 70-tallet var jeg på tur der med min lille datter, og jeg holdt henne godt fast for at hun ikke skulle falle ned i en sprekk. Uken etter falt en hund ned i en 40 meter dyp sprekk som også svingte innover. Hjelp kom, men det eneste man kunne gjøre var å sprenge sprekken med dynamitt. Tenkte ofte på hundeeieren, stakkars mann. Men som speidergutt var jo området fantastisk, spennende og utfordrende.

Til og med kong Olav ville oppleve Hauktjernkløftene, og da pyntet man litt mer på terrenget ved å sette opp noen tretrapper etc. Jeg synes det var litt synd, men det var jo stort å få besøk i av selve folkekongen Østmarka. Hans monogram står nå innfelt i bergveggen.

I dag er Hauktjernkløftene mest brukt av fjellkltrere som øvelsesområde. Det har dessverre hendt ulykker, men det er også en fin turløype der.

Det er litt spesielt at det inne i Oslomarka er to bautaer og et kongemonogram med noen hundre meters avstand og at grunnlaget for to store organisasjoner (Turistforeningen og Speiderforbundet), ble lagt her.

Foto: Even Saugstad

Thomas Heftyes første hus på Sarabråten, ca 1880.

Sarabråten, 30. august:

Kulturkveld

Utekino og grillmat

Velkommen til en trivelig, lærerik og underholdende kveld på Sarabråten fredag 30. august kl. 19.00.

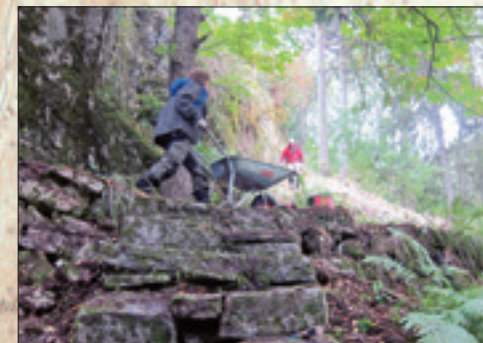
På storskjerm ute i ruinene etter Thomas Heftyes store villa, viser vi to gamle filmer som begge omhandler Østmarka og også viser glimt fra Sarabråten. Vi får også en kort bidekavalkade om stedet opp gjennom tidene og kanskje får vi besøk av Thomas Heftye eller en av hans mange gjester...

Vi serverer grillpølser, kaffe og saft. Det tar ca. 30 minutter å gå til Sarabråten fra p-plassen ved Ulsrudvann/Østmarksetra. Arrangementet varer til ca 21.30 og da kan du følge fakkellbluss tilbake til Ulsrudvann.

Alle er hjertelig velkommen! Ingen påmelding. Evt. spørsmål kan rettes til Arne Egil Sagen, arne.egil.sagen@online.no (evt tlf. 957 34 344).

Vi som står bak arrangementene er Sarabråtens venner som består av entusiaster fra Østmarkas Venner, Østensjø Historielag, Nøklevann Ro- og padlekubb og DNT Oslo og Omegn. Gruppen er organisert som en del av Østmarkas venner. Vi ønsker å få Sarabråten fram i lyset igjen, både for historieinteresserte og for friluftsfolk. Dette håper vi å nå gjennom blant annet informasjon og dugnader.

Fra fjorårets dugnad.

Sarabråten, 7. september:

Dugnad

Vi rydder ved ruinene

Bli med på å ruste opp ruinene og området rundt Sarabråten. Møt opp på Sarabråten lørdag 7. september kl. 12.00.

Vi renser ruiner og gangveier, kutter kratt og småbusker og gjør annet for å få den tidligere så staselige plassen i bedre stand. Vi har allerede hatt to dugnader og fortsetter med det nyttige arbeidet. En god pause med litt mat og drikke blir det også.

Ta gjerne med naboern! Og ta også gjerne med greinsaks og/eller børste med stiv bust/metall-spattel (til å fjerne mose fra ruinene). Ellers har vi en del utstyr til utlån. Evt. spørsmål kan rettes til Arne Egil Sagen, arne.egil.sagen@online.no (evt tlf. 957 34 344).

Østmarka-guiden og tre av de gode hjelperne: Fra venstre Helge Oskarsen, Tormod Oskarsen, Even Saugstad og Stefanie Reinhart.

Østmarka-guiden og de gode hjelperne

Tekst og foto: Bjarne Røsjo

Sjelden har så mange brukt så lang tid på å gå fra Skullerudstua til Rustadsaga, og opplevd så mye underveis.

Even Saugstad vet mer om Østmarka enn de fleste. De nærmere 50 markavennene som stilte opp ved Skullerudstua lørdag 21. april, for å bli med Saugstad på en historisk vandring i skogstraktene like øst for Skullerud, Bogerud og Bøler, hadde derfor grunn til å vente seg mye. Turdeltakerne visste at de kom til å få høre både gode historier og historiske godbiter, men de visste ikke at turguiden Saugstad også hadde med seg flere gode hjelpere.

Even Saugstad er frilansjournalist og forfatter, i tillegg til at han driver markastua Sandbakken sammen med kona Irene Asphaug.

Flere dimensjoner

Første stopp på denne lørdagens tur var ved den idylliske plassen Skullerudhullet, bare noen få hundre meter fra Skullerudstua. På Skullerudhullet holder kunstneren Stefanie Reinhart til sammen med mann og barn, og der har hun innredet det som sannsynligvis er Norges minste galleri. Det rare lille huset

var en gang et verktøyskjul på Nordstrand, og gulvarealet er bare på sju kvadratmeter, men Reinharts kunst har flere dimensjoner og får derfor god plass likevel.

Billedkunstneren Stefanie Reinhart viser fram egen og andres kunst i Galleri Anneks, som har en grunnflate på bare sju kvadratmeter.

Allerede på Skullerudhullet begynte Østmarka-guidens gode hjelpere å gjøre seg bemerket. Brødrene og lokalhistorikerne Helge og Tormod Oskarsen er nemlig oppvokst på Stallerud gård like i nærheten, og de kunne fortelle mye om folket som bodde på Hullet i gamle dager. Ludvig og Maren Hansen for eksempel: Ekteparet flyttet til Skullerudhullet i 1909, og de livnærte seg blant annet ved å være faste leverandører av sopelimer til Renholdsverket. Ludvig hadde mye hår og skjegg og enorme øyenvipper, så det var ikke godt å se hvor mannen sluttet og sopelime begynte når han bar store lass ned til byen for å selge dem.

På det travleste bodde det faktisk ca. 100 mennesker på plassene i og rundt Hullet, og dette førte til at området ofte ble kalt for Sopelimskroken. Tilnavnet var neppe ment som en hedersbetegnelse, men i dag er området den rene idyllen.

Tormod Oskarsen og Ola Opsahl bidro med gode historier om folkene i Sopelimskroken i gamle dager.

Pål i Hølet

Pål i Hølet, eller Paul som han egentlig het, huskes fortsatt av mange som var markatravere på 1960- og 1970-tallet. Pål bodde på plassen Rustadhullet, like bortenfor Skullerudhullet, og Ola Opsahl fortalte at ungene var redde for den litt spesielle eneboeren. Pål hadde epilepsi, og det fortelles at han en gang fikk et anfall mens han sto og hogg ved. Anfallet førte til at han løp ukontrollert rundt på tunet og veivet med øksa, og sånt kan jo unger bli litt redde av.

Pål var ellers en oppfinnsom kar som solgte appelsiner langs løypa når det var skirenn i

Even Saugstad serverer kaffe og saft til turdeltakerne, før turen går videre fra Skullerudhullet til Fjelstadbakken.

området, og av og til solgte han bær og sopp på dørene hos folk for å tjene en slant ekstra.

Oslos svar på Amazonas

Deretter gikk turen opp en lang og seig bakke som forklarer hvorfor området i bunnen kalles Hullet. Evens neste stoppested var ved foten av den nedlagte Fjeldstadbakken, som i sin tid var ment å skulle bli bydelens stolthet. Bakken ble satt i drift i 1972, men i 1990 ble den lagt ned etter noen vintrer med lite snø og enda mindre besøk. I dag er det bare en grasbakke igjen på oversiden av veien, og på den andre siden av veien har den en gang så flotte varmestua blitt til en strømløs og ensom bygning.

Frank Alm Haugen (t.h.) har funnet både storsalamander og småsalamander og mye annet i Oslos svar på Amazonas, ved bunnen av den nedlagte Fjeldstadbakken.

Men vent nå litt: Den gamle varmestua er ikke helt ensom likevel. Det er nemlig et yrende liv rundt Fjeldstadbakken, hvis du ser godt etter. Det var nettopp det Frank Alm Haugen gjorde for et par år siden, og da fikk han øye på den største buormen noen noen sinne hadde sett. Rene anakondaen, visstnok.

Alm Haugen takserer og formidler kunst i arbeidstiden, men på kveldene og i helgene fyker han gjerne rundt i marka og oppdager små og større kryp som de fleste andre over-

ser eller unngår. Den feite buormen hadde et klart budskap til Alm Haugen: Her må det være mye mat!

Og det var det. Alm Haugen gjorde seg flere turer til området og oppdaget på kort tid et livlig krypdyrliv med både stålorm, buorm, hoggorm, padder og frosk. Men det som gledet ham aller mest var å finne både storsalamander og småsalamander, som begge er rødlistede arter. Alm Haugen har nå bidratt til at de to artene er merket av på Miljøstatus-kartet, og da er det lov til å håpe at de sårbare salamanderne kan få leve i fred uten hogst eller andre inngrep.

Frank Alm Haugen fortalte entusiastisk om sine funn og kåret like godt området nedenfor Fjeldstadbakken til Oslos svar på Amazonas. Her er det nemlig ikke bare krypdyr, men også hakkespett og flaggermus og sjeldne øyenstikkere og mye annet rart. Til sommeren skal Alm Haugen ut og lete etter en sjelden edderkopp, fikk turdeeltakerne vite.

To norgeshistoriske steder

Neste stopp på Evens guidede tur befant seg bare noen få meter lenger mot nord, på baksiden av den forlatte varmestua. Her inne i

Even Saugstad og turfølget ved ruinene av plassen Fjeldstad, hvor bestefaren til Sverre M. Fjeldstad vokste opp på slutten av 1800-tallet.

På toppen av bakken, på St. Hans-åsen, ble turdeeltakerne belønnet med en av Østmarkas mange og flotte utsikter.

skogen ligger restene etter den lille plassen Fjeldstad, som ble ryddet en gang på slutten av 1850-tallet. Plassen ser uanselig ut i dag, men den har på sett og vis fortjent sin plass i norgeshistorien. Det hadde seg nemlig slik at en av guttene som vokste opp der, Martin het han, gikk på frierfotter til Karin på Kattisa. Frierferden ble svært vellykket, og i dag huskes Martin og Karin mest for at de ble besteforeldre til naturfotografen og forfatteren Sverre M. Fjeldstad.

Deretter gikk turen over St. Hans-åsen, med en av Østmarkas flotteste utsikter, og ned bakken til Rustadsaga. Også her kan du høre suset av norgeshistorien, for en av de ansatte var ingen ringere enn den berømte sagbruksarbeideren Solan Gundersen. Sagbruksarbeiderens «far», Kjell Aukrust, bodde på Ljan og gikk mange turer forbi Rustadsaga mens anlegget fortsatt var en sag. På den

måten fikk han inspirasjon til å dikte opp Solan, som ifølge Wikipedia er en antropomorf skjære med beskjeden arbeidsmoral.

– Jeg har selv spurt Aukrust om dette, og han bekreftet at Solan holdt til her på Rustadsaga. Jeg fikk også vite at Solan ikke var noen flittig sagbruksarbeider. Han møtte helst bare opp på lønnsdagen og julebordene, fortalte Saugstad.

Deretter var det rikelig anledning til kaffe og godsaker på Rustadsaga, og alle deltakerne var enige om at dette hadde vært en veldig fin tur. Det er kjekt å gå tur, men det er enda kjekkere å gå tur med kunnskapsrike mennesker som er gode til å fortelle. Og hvis du er blitt nysgjerrig på å vite enda mer om folkene i Sopolimskroken, kan det ikke skade å titte i Even Saugstads bok om Østmarka fra A til Å.

En fullsatt sal med engasjerte medlemmer. Foto: Steinar Saghaug

Årsmøte med optimisme og full oppslutning om nasjonalparken

Av Bjarne Røsjo

Mer enn 160 medlemmer deltok på Østmarkas Venners årsmøte 21. mars. Styret ble gjenvalgt med rungende applaus og fikk stor støtte for sitt arbeid med blant annet nasjonalparksaken.

– Jeg har vært med på disse årsmøtene i over 20 år nå, og de pleier alltid å være både hyggelige og positive. Men i år opplevde jeg at årsmøtet kanskje sluttet enda sterkere opp om både Østmarka og styrets arbeid enn tidligere, sier styreleder Johan Ellingsen.

– En annen veldig gledelig ting er at årsmøtet hadde flere yngre deltakere enn det som har vært vanlig tidligere. Østmarkas Venner har mange godt voksne medlemmer, men når vi verver nye medlemmer på stand får vi ofte veldig god kontakt med barnefamilier og yngre mennesker generelt. Dette gir

seg nå utslag i medlemsmassen, noe som er veldig positivt med tanke på den langsiktige rekrutteringen til organisasjonen vår. De yngre medlemmene forstår at vi er veldig opptatt av å bevare Marka slik at også våre etterkommere kan få glede av den, tilføyer Ellingsen.

Ulv og nasjonalpark

Styret ga en bred orientering om sitt arbeid i 2012, og Sigmund Hågvar orienterte om nasjonalparkforslaget. Etter årsmøtet trollebandt ulveforskeren Petter Wabakken fra Høgskolen i Hedmark forsamlingen med et

kunnskapsrikt og interessant foredrag om ulver i og utenfor Østmarka. Wabakken fortalte blant annet om DNA-analyser som viser at de to ulvene i Østmarka har kommet vandrende fra henholdsvis Stockholm- og Halden-området.

– Petter Wabakken ga et vell av informasjon om ulven, men etter foredraget kom det likevel så mange tilleggsspørsmål at han nesten ikke slapp ut igjen. Ulven er åpenbart et tema som mange ønsker å vite mer om, kommenterer Johan Ellingsen.

Johan Ellingsen. Foto: Steinar Saghaug

Johan Ellingsen lover at styret i Østmarkas Venner kommer til å holde trykket oppe i både nasjonalparksaken og flere andre saker også i 2013. – Vi har ikke nådd helt fram med nasjonalparken ennå, men vi har fått mye oppmerksomhet om både parken og

Østmarkas Venner generelt. I tillegg kommer for eksempel arbeidet med markagrensen til å bli en viktig sak i 2013. Dessuten er styret alltid opptatt av å verve nye medlemmer, sier han.

Støtt vårt arbeid med nasjonalpark i Østmarka

Bli medlem du også!

Du som vil støtte Østmarkas Venner, bli medlem! Skriv navn og adresse her, klipp ut og send til: Østmarkas Venner, Postboks 85 Nordstrand, 1112 Oslo

Navn:

Telefon:

Adresse:

Postnummer og -sted :

Kontingenten er kr 150 per år. Borettslag, bedrifter og organisasjoner kr 300 per år. Blankett vil bli tilsendt etter innmelding.

Eller meld deg inn via: www.ostmarkasvenner.no

NYTT fra styret!

- Lørenskog kommune har rutinemessig sendt ut varsel om områderegulering av Losbydalen etter pålegg ifm innføring av Markaloven. Aktuelle saker var utvidelse av Losby Gods, ny ridehall på besøksgården og ny lysløype rundt banen. Den største utfordringen i dag ligger i den farlige trafikksituasjonen rundt og inn til Losby. Vi motsetter oss en eventuell asfaltert lysløype av hensyn til kulturlandskapet rundt Losby.
- Fylkesmannen har sendt forslaget om vern av to friluftsområder til høring med frist 15. april. Dette er de såkalte § 11 områdene som vernes ihht markaloven og i Østmarka foreslås to områder, området Lutvann/Hauktjern/Sarabråten og området rundt Dølerud/Spinneren/Svartdalen. Styret foreslår i sin uttalelse noen utvidelser av de foreslåtte områdene i østlig retning og støtter ellers fullt opp om verneforslaget. Vi oppfordrer Fylkesmannen til å følge opp utviklingen rundt ferdsel som innebærer markslitasje i verneområdene og ber om at man avventer resultatet av OOFs arbeidsgruppe angående sykling i Marka.
- Styret har etter befaring med Rælingen kommune vurdert og akseptert nødvendig anleggsarbeid langs Myrdammen for å anlegge en skiløype som skal gå rundt Østmarka uten å krysse islagt vann.
- Tre personer fra styret deltok på et oppklaringsmøte hos Fylkesmannens Miljøvern-avdeling med Lørenskog Cyckleklubb angående tillatelse til å arrangere terrengsykkelritt i juni 2013. Østmarkas Venner ønsker traseen bort fra et sårbart myrområde Kavlebrumyra og 17. mai plassen, samt at sykkeløpet skal starte tidligere for ikke å genere turgåere. Saken ble sendt tilbake til kommunen for grundigere behandling men kommunen endret ikke på tillatelsen.
- Østmarkas Venner fyller 50 år i 2016 og vi har så vidt begynt å tenke litt på hvordan det skal markeres. En arbeidsgruppe med Cathrine Søberg får i oppgave å tenke ut et passende arrangement.

Oslos miljøpris til ØV?

To personer har uavhengig av hverandre foreslått Østmarkas Venner som kandidat til Oslo kommunes miljøpris med følgende begrunnelse: Østmarkas Venner har gjennom mange år lagt ned et uvurderlig arbeid for å ta vare på Østmarkas natur- og opplevelsverdier. I 2012 har de fremmet et banebrytende forslag om en bynær nasjonalpark i den østre delen av Østmarka. En slik nasjonalpark vil være et viktig tilbud til byens befolkning og et trekkplaster for turister. Foreningen kan stå som et forbilde for det beste i både friluftslivstradisjonen og som en del av den ideelle tredje sektor i samfunnet.

Totalt 20 kandidater er foreslått til Oslos miljøpris innen fristen som var 20. april. Juryen består av fem representanter: Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, fjorårets vinner av Oslo miljøpris, næringslivet (rul-

lerende) og to miljøvernorganisasjoner (rullerende). Juryen har møter 3. og 15. mai, og prisen deles ut 10. juni i bystyresalen i Rådhuset.

Østmarkas Venner fikk miljøprisen i 2006.

Byråd for miljø og samferdsel, Peter N. Myhre (t.v.), overrekker Bymiljøprisen til Steinar Saghaug i 2006. Foto: Hanne Mellingsæter, Akers Avis Groruddalen.

Pengegave til Østmarka Venner

En uke før årsmøtet fikk vi en overraskende og svært kjærkommen pengegave på kr 22 000 fra en privat bedrift som ønsker å være anonym. Bedriftens direktør skriver til oss: «Vi har flere ansatte som bor i nærheten av Østmarka og som benytter marka flittig, sommer som vinter, og de setter stor pris på det arbeid dere utfører! Bedriften håper pengene kommer godt med!»

Styret er svært takknemlig for gaven som kommer meget godt med i vårt arbeid med nasjonalpark i Østmarka.

Foto: Per Kaarmo

Ved Nordre Skytten

Tekst: Per Kaarmo

*Det peneste sted
langs Elvågas bredd...
er Nordre Skytten
helt sommerkledd.*

*Her bodde det to
for lenge siden...
som nå er borte
og ute av tiden.*

*De levde av plassen
og det den ga...
ektemann Nils
med kone Andrea.*

*Men begge de syns
at livet gikk greit...
for de trivdes blant dyra
no'n kuer og geit.*

*Og turfolk stakk innom
fra fjern og nær...
for Nordre Skytten
var populære.*

*Her ble man traktert
med husmannskost...
i solrike somre
og vinter med frost.*

*Men selv om plassen
var ganske så fager...
så manglet det ikke
på tyngre dager.*

*For Andrea var nesten
et daglig syn...
med melka hun fraktet
helt inn til by'n.*

*Et strevsomt liv
mener mange i dag...
men smilet satt løst
i festlig lag.*

*For det finnes et ord
som snart ingen vet...
var det ikke noe
om... nøysomhet...?*

Skytten – slik det en gang var. Foto: H. Sørensen fra boka «Oslo-Marka».

**Østmarkas Venner
inviterer barn og ungdom
(ca. 9–15 år) på «juniortur»**

Jeg fant, jeg fant!

**Oppdagelsestur til Østmarkas svar på Amazonas
og mye mer med biolog Sigmund Hågvar og
Frank Alm Haugen**

Når og hvordan:

Søndag 2. juni kl. 10.00, med oppmøte ved Skullerudstua og retur til samme sted hvor pårørende kan hente barna senest kl. 15. Ta med niste og turklær som er tilpasset været.

Programmet for turen blir som følger:

Vi går fra Skullerudstua til Fjellstadbakken hvor Frank Alm Haugen viser oss stor og liten salamander, flere typer frosk og kanskje det dukker det opp en buorm eller to! Derfra går vi videre til Rundvann hvor vi spiser niste. Underveis på turen blir det mange stopp og Sigmund Hågvar vil fortelle om maurtuer, dyr, fugler og naturen i Østmarka. Det blir rikelig anledning til å spørre og undre seg over naturen og alt vi finner på vår vei.

Opplysninger og påmelding, inkludert navn og alder til
Helga Gunnarsdottir på mobil 95 99 23 49 eller
i e-post: hegunna@online.no innen 30. mai.

Turen er først og fremst forbeholdt våre unge medlemmer, samt barn og barnebarn av voksne medlemmer.
Vi håper på stor interesse, de første 15 til «mølla» får være med!

Endelig løsning på adkomst fra Røykås i Lørenskog?

Et enstemmig kommunestyre i Lørenskog ber om forhandling for å løse stikonflikten.

Som vi orienterte om i årsmeldingen var Østmarkas Venner invitert til høstmøtet i Røykås Vel sammen med miljøvernssjef Bjørn Torp i Lørenskog kommune og DNT Oslo og omegn for å diskutere adkomsten fra Røykås til Lysåsskogen, Bjørndalen og videre inn i Østmarka. Saken har vært en gjenganger i mange år, men siden i høst har det vært en positiv utvikling i saken.

Etter et innbyggerinitiativ ble saken behandlet i politiske organer i Lørenskog etter påske. Teknisk utvalg hadde først en befaring hvor Marianne Reusch, som er jurist og ekspert på friluftsløven, deltok. På bakgrunn av befaringen og nye opplysninger i saken, vedtok utvalget en anbefaling til kommunestyret. De ønsket at administrasjonen skulle gjennomføre forhandlinger med berørte parter, for å finne en

løsning som alle parter kan være tilfreds med, og som kan ivareta ønsket om bedre tilgang til Østmarka.

Det var et enstemmig kommunestyre som sluttet seg til anbefalingen. Høyre, som fram til nå har ønsket å trekke saken hvis en ikke oppnådde enighet med grunneierne, tok ikke forbehold i sitt vedtak. De begrunnet det med nye opplysninger i saken. Dessuten hadde utvalgsleder Ragnar Kristoffersen (Ap) advart mot å legge føringer for rådmannen. Han ønsket å gi rådmannen sterkest mulig forhandlingskort.

Beboerne på Røykås øyner nå endelig et lys i tunnelen. De har uttrykt takknemlighet for Østmarkas Venners støtte via vårt styremedlem Inger Tangen, som har fulgt saken tett.

**Østmarkas Venner
har fått ny adresse:
Postboks 85 Nordstrand
1112 Oslo**

Eventyrlig tur til Lutvann og Puttdalen

Høst ved Lutvann.
Foto: Steinar Saghaug

Naturvernforbundet i Oslo og Akershus (NOA) og Østmarkas Venner inviterer til tur til Østmarkas første vernede «eventyrskog». Turleder Steinar Saghaug Østmarkas Venner, NOA orienterer om eventyrskogvernet.

Når og hvor:

Onsdag 11. september kl. 17.30 fra P-plassen ved Lutvann leir

Nærmere informasjon på våre nettsider:
www.noa.no og www.ostmarkasvenner.no

Bærekraftig Follo og Østmarkas Venner
inviterer til felles tur til

Tømmerås i Ski søndag 15. september

Tømmerås, det
høyeste punktet i Ski.
Foto: Stein Botilsrud

Lokal guide, samt orientering om nasjonalpark
i Østmarka ved Sigmund Hågvar

For nærmere informasjon: www.ostmarkasvenner.no

Slåttetreff på Bøvelstad i Østmarka 28. og 29. juni

For sjette gang arrangerer vi slåttetreff i hjertet av Østmarka!

- Undervisning og praksis i ljoslått og hesjing
- Botanisering
- Felles måltider

Slåttetreff på Bøvelstad. Foto: Merete Mølbach

Tur i Østmarka naturreservat 30. juni

– To turer, én på ca seks timer og én på ca fire timer.

Frammøte kl 18:00 på Gamle Fjell busstopp

(der Rausjøveien begynner, nær nåværende Fjell busstopp)

Felles transport til Børtervann og bagasjetransport med båt videre.

Evt også persontransport videre.

Pris kr. 300 for hele helgen og kr. 100 for bare søndagsturen.

Forhåndsbetaling. Påmelding innen 15. juni.

For påmelding og nærmere informasjon
se www.ostmarkasvenner.no

VEL MØTT!

A photograph of a forest path. The path is made of dirt and is surrounded by lush green undergrowth and tall, thin trees. The lighting is bright, suggesting a sunny day.

Jeg gikk en tur på stien...

Tekst og foto: Silje Pileberg

Det er blitt skrevet sanger og dikt om stien, men aldri noen doktorgrad – før nå.

Du skal gjennom den lysegrønne bjørkeskogen. Rundt deg hører du fuglekvisper, vinden som rusker forsiktig i løvtrærne og lyden av deg selv: Føttene mot stien, der du går.

Du tenker kanskje ikke over stien. Den ligger der uten å si noe; snirkler seg beskjedent gjennom skogen. Men det er nettopp stien som gjør at du går der du går – og at du opplever akkurat det du opplever.

– Stiene våre betyr mer for oss enn vi er klar over, sier Annette Bischoff, forsker og instituttleder ved Høgskolen i Telemark.

Nærmest naturen

I arbeidet med doktorgraden sin har Annette Bischoff gått 52 stier. Hun har sett på hvordan stiene er tilrettelagt, hvordan underlaget er, hvordan de er merket og skiltet. Noen av turene har hun gått aleine, andre har hun gått sammen med mennesker som hun har ført timelange samtaler med i etterkant.

Hun har sett at stier gir oss tallrike opplevelser, og at noen stier fører oss nærmere naturen enn andre.

– Det var så tydelig at måten vi gikk på, og tankene vi hadde, fikk en annen karakter når vi gikk på brede turstier enn når vi gikk på smale, kronglete stier. På de brede stiene gikk vi ved siden av hverandre og snakket om ting som vi bar med oss fra dagen eller om noe

som skulle komme. På de smale stiene gikk vi etter hverandre, vi la merke til flere detaljer og vi undret oss mer, sier Bischoff.

Hun mener at de smale, ikke-standardiserte turstiene har et levende mangfold som gjør at det blir mer spennende å gå der.

– Det er disse stiene som trekker oss lengst vekk fra stresset i hverdagen.

Ro og tilstedeværelse

Bischoff hadde elleve samtalepartnere i arbeidet med doktorgraden. Dette var mennesker som hun kom i kontakt med på ulike måter og som hun opplevde hadde en spesiell evne til å beskrive forholdet sitt til naturen. Gjennom samtaler med disse, fant Bischoff fire ulike måter som vi nærmer oss naturen på. Mens noen er opptatt av kunnskapen om naturen – for eksempel hvem som har bodd her, eller hva en blomst heter – retter andre oppmerksomheten mot det estetiske; linjene, formene, fargene. Den tredje tilnærmingen er fysisk: Å gå langt eller fort.

Den fjerde tilnærmingen, som alle hun intervjuet delte, var den åndelige eller meditative.

– Alle hadde en oppfatning av at de var del av noe som var større enn seg selv. De opplevde å være til stede, og de fant en ro, sier Bischoff. Denne roen og tilstedeværelsen var mest merkbar når de gikk på de smale stiene.

*Sti mellom Ulsrudvann og Nøklevann
Foto: Espen Bratlie*

Annette Bischoff

Barndommens landskap

Bischoff vokste opp på Nord-Sjælland i Danmark. Hun bodde i skogen med bratte skrenter utenfor huset, og hun ble tidlig kjent med havet. Men det var først da hun var voksen at hun skjønte hvor mye dette betydde for henne. Og hun var voksen den maidagen hun satt i bilen på vei hjem til moren og kjente tårene trille – på grunn av de lysegrønne bøketrærne som stod langs veien.

– De danske bøkeskogene, bakkene som bølger seg, havet... Jeg bærer det med meg. Det er blitt en del av min identitet, sier hun.

I arbeidet med doktorgraden skjønte Bischoff at barndommens landskap trolig betyr noe helt spesielt for oss. Flere av personene hun intervjuet fortalte at det var dette landskapet de søkte til for å få ro. Noen kunne også fortelle henne nøyaktig hvor de skulle

sette føttene på barndommens stier, mange år etter at de hadde gått der.

– Stiene går inn i kroppen på oss. Kroppen husker stiene, stedene og stemningene fra barndommens landskaper. De gir oss en forankring som resten av verden beveger seg ut ifra, sier hun.

Overskudd og trygghet

Også i voksen alder kan vi finne stier og steder som blir viktige for oss. For Annette Bischoff selv er stien fra tantens hytte til Skauåsen i Fagernes et slikt sted. Det er en kronglete sti, og det tar bare en halvtime å gå fra hytta og opp til åstoppen.

Hun tegner stien med en finger i luften og forteller: Du starter i en skog med høye grantrær. Så går du forbi en liten innhenging med sauer. Det er bratt i starten, så du bør ta av jakka før den første svingen...

– Jeg tror det handler om at vi føler oss hjemme på disse stedene. Alltid. Vi henter overskudd og trygghet, sier hun.

– At vi har gått der før er også meningskappende. Det skaper en kontinuitet, samtidig som det alltid er noe nytt å se på. Gjentakelsen gir oss en mulighet til å være dypere til stede, til å se mer, og til å se dypere. Vi kan oppleve en ny dybde i vår relasjon til naturen, som knytter oss tettere sammen med den.

Må tenke oss om

Bischoff fullførte doktorgraden sin mens hun var instituttleder. Selv om det var hektisk, har ikke engasjementet sluknet. Gjennom over tjue års arbeid med friluftsliv har hun sett at naturen kan være en viktig motvekt

Den brede stien

- flytter fokus fremover, utover
- gir en større distanse til omgivelsene
- øker den vandrendes tempo
- gjør at gangrytmen er jevn
- oppmerksomheten er ofte på annet enn turen og naturen, som for eksempel de hverdagslige tingene, jobben

til det effektive samfunnet vi lever i. Og hun mener at måten vi tilrettelegger på betyr mye for hvordan vi opplever naturen.

– Internasjonalt er det nå en utvikling mot å standardisere stier. Stiene skal få en farge som sier hvor vanskelige de er, de skal ha lik

Den smale, kronglete stien

- skaper nærhet og knytter oppmerksomheten til de nære naturomgivelsene
- senker den vandrendes tempo
- gjør at gangrytmen er vekslende
- følger bevegelser i landskapet
- fokus veksler mellom å være inn og ned og frem og utover

bredde, lik skilting. Stiene skal være forutsigbare. Men vi må tenke oss godt om. I det øyeblikket vi retter ut stiene og gruslegger dem, øker tempoet. Brede stier kan være et gode, men det bidrar også til å minske opplevelsesverdien, avslutter Annette Bischoff.

Artikkelen er gjengitt med tillatelse fra Fjell og Vidde.

Terrengsykling i Østmarka

Av Kjersti Nordby

Jeg er en hyppig bruker av Østmarka. Tre-fire ganger i uka går jeg på stiene, mest i nærområdet, i randsona, knytta til parkeplasser og kollektivtransport. Dette er min form for trening. I tillegg til fysisk fostring, er utbyttet ro og naturopplevelser. Jeg synes stiene i marka er veldig vakre.

Eller var. Gjennom flere år har jeg merka meg at terrengsykling er en sport som i økende grad finner veien til skogen, ikke bare på grus- og skogsveiene, men også på knotete og bortgjemte stier. Det som bekymrer meg er ikke fantomdresser i stor fart som uholdig

trenger seg fram uten hensyn, så fotturister må kaste seg i lyngen for ikke å bli påkjørt, for det er ikke så ofte jeg møter dem. Det jeg ser er at syklistene ødelegger marka. Stiene blir oppkjørt og nedslitt, og skogen blir styggere. I løpet av de siste par åra har jeg observert en økende sykkelbruk på stier av alle slag. Det er ferske sykkelspor på stadig nye stier, nesten uansett hvilken løype jeg velger. Etter hvert har jeg begynt å irritere meg.

Jeg er ingen biolog, men antar at skademeکانismen er følgende: En kombinasjon av trykk, tyngde og bevegelsesenergi river opp

Blåsti på Slettfjell. Foto: Østmarkas Venner

humuslaget, som består av barnåler og planterester. Man ser det veldig tydelig i utforkneiker, hvor det er dype skrenser etter oppbremsing, antakelig fra stor fart, hvor det øverste jordlaget er skrella vekk.

Alle må jo se det: Sykkelhjula fører med seg stor mekanisk og biologisk slitasje. Jeg tenker meg at strukturen i jordsmonnet brytes opp, og det som binder humuslaget sammen, rives fra hverandre. Særlig kan man se det der det er vått i bakken. Resultat: Det blir enda våtere. Det utvikler seg gjørmehull der de aldri før har vært, og gjørmehulla vokser seg stadig større. For å komme unna gjørma – for ikke å grise ned syklene – dannes det nye spor rundt gjørma. De gående vil jo også unngå å trække i søla – og dermed har man det gående. Stiene blir breiere og breiere. Og styggere, oppkjørte og mindre framkomme-

lige. Belastninga fra vanlig tråkk utløser ikke utvikling av disse gjørmedammene.

Sykkelslitasje på stiene i marka er ikke noe forbigående problem, men jeg frykter at det representerer en varig naturødeleggelse som vil prege områdene i flere år. Fagpersoner og skogsforvaltere må jo kunne utfordres til å uttale seg om konsekvensene.

Jeg ser med bekymring fram mot våren.

Til syklistene: Ser dere sjøl hva dere forårsaker? Er det problematisk for dere, eller bryr det dere ikke?

Til syklistenes organisasjoner: Har dere planer om å gjøre noe med dette, i tilfelle hva? Bryr dere dere om, som organisasjon, at syklistene får stempel som miljø-ødeleggere? Er det dette som kalles «vern gjennom bruk»?

Sykkelfrie områder i Marka?

Gjermund Andersen, daglig leder i Naturvernforbundet i Oslo og Akershus (NOA)

En høylytt debatt har oppstått som følge av at noen ytterst få, villmarkspregede områder i Marka kan bli vernet – også mot sykling.

Hva er det vi søker, når vi drar til skogs? Spørsmålet er stilt til markabrukere gjentatte ganger siden 1970-årene. Og svarene er stabile: Nå som da ønsker det store flertallet å oppleve naturen, stillhet og ro. Vandre på stien eller sitte på en stein i egne tanker.

I en teknifisert tilværelse, som krever vår oppmerksomhet hele tiden, blir mange utslitt og utbrent. I bylivet, på arbeidsplassen, i familielivet og i fritiden, blir vi pepret med inntrykk og informasjon. For mange er det avgjørende å få pauser fra dette stresset. Og naturen gir slike pauser, den gir ro i sinnet og rike opplevelser.

Spørreundersøkelsene viser også at markabrukere gjerne vil oppleve skog som er lite påvirket av hogst, skogsbilveier og kraftgater. De fleste ønsker å ferdes langs enkle stier og tråkk uten å møte mange andre turgåere, ei heller folk som utøver ulike former for teknifiserte fritidsaktiviteter. En undersøkelse fra i fjor viser at desto færre syklistene møter i terrenget, jo flere er det som får gode opplevelser.

Hvorfor er det slik? Alle markabrukerne har behov for rekreasjon fra hverdagen, men vi oppnår det på ulikt vis. I diskusjonen om terrengsykling kan syklistene fortelle om stor naturopplevelse fra sykkelsetet. Sett med øynene til den natursøkende, eller den som

søker bort fra den teknologiske, stressede hverdagen, kan det være syklisten som ødelegger opplevelsen. Det er ikke nødvendigvis terrengødeleggelsen det reageres på, men rett og slett at syklingen gir oss en påminnelse om det tempoet og det stresset vi egentlig søker bort fra, at vi ikke finner den mentale roen vi søker.

Følelsen av ubehag ved å møte terrengsyklistene på stier og i terrenget henger også sammen med våre forventninger. En viktig dimensjon ved naturopplevelsen er nettopp det å kunne komme tilbake og gjenoppleve gode stemninger, kjenne seg igjen, føle at du selv er en del av stedet – og stedet en del av deg. Mister du muligheten til gjenopplevelse – dersom skogen er hugget eller den er inntatt av en brukergruppe som fjerner den roen du søker – kan resultatet bli frustrasjon og ikke rekreasjon.

Noen steder må det derfor være mulig å få en opplevelse av det å høre til, være en del av noe, kunne gjenoppleve – uten å bli forstyrret av aktiviteter som tar bort stillheten, roen eller naturfølelsen. Og ekstra viktig er det at slike steder finnes i nærmiljøene, gjerne i gangavstand fra der folk bor.

Fokuset i deler av markadebatten er at naturen er til for å brukes. At all bruk er god

Den idylliske plassen Dølerud ligger i et av de foreslåtte verneområdene. Foto: Sverre M. Fjelstad

bruk. «Bruk er vern» sier Skiforeningen og andre. På den måten fristiller vi oss fra den store sammenhengen og den vissheten vi egentlig har innerst inne: At mennesket er en del av naturen – og avhengig av den. Og at vi må vise respekt for, og hegne om, naturen.

Det tradisjonelle, enkle friluftslivet og den fritidsbruken av Marka som terrengsyklistene representerer, bør kunne finne en sam eksistens. Marka er stor, og det er plass til alle. Men mennesker har ulike behov, og alle kan ikke få sine ønsker oppfylt på ett og samme sted. Derfor er kanskje tiden inne for en viss inndeling av Markas randsoner

(lenger inne i Marka løser det seg selv). At noen prosenter av Marka vernes av hensyn til de store grupper som setter naturopplevelse, stillhet og ro høyest, kan ikke anses som urimelig. Derfor bør det også være frisoner mot terrengsykling og andre teknisk pregete fritidsaktiviteter.

Spørreundersøkelsene viser at mange ønsker slike frisoner fra hverdagsstresset. I diskusjonen om terrengsykling på stier mangler stemmene til denne tause majoriteten. At svært mange nærer et sterkt ønske om stillhet og ro er hevet over tvil, men de deltar sjelden i debatten.

Arbeid med en grunnmur i 1961, Odvar Brænden, Kjell Evert Kristiansen, Kjell Gulbrandsen og Einar Nielsen.

Pølsebu blir til

Av Thor Sverre Th. Brustad

Sist år, i mai, traff jeg på Bøvelstad en gruppe fra Østmarkas venner, en riktig trivelig forsamling mennesker. Jeg kom i prat med ei dame som ble interessert da jeg kunne fortelle at jeg kjente til opprinnelsen til speiderhytta nord i Mosjøen, den som seinere har blitt kalt Pølsebu. Jeg bor nå i Vesterålen og er ikke ofte i Østmarka, men i januar var jeg med to barnebarn på Røyrivannskoia. Jeg får ellers gratulere dere med ulveparet. Her er min fortelling:

På femtitallet var det en livskraftig speidergruppe som het 37. Oslo med base i Iladalens småkirke. Den hadde ingen egen hytte, man leide av andre når det trengtes. Det syntes ikke lederne var som det skulle være, og pla-

ner for hytte ble lagt. En sentral person i dette var Einar Gjærum. Fra firmaet Anders H. Kiær i Fredrikstad ble en tomt kjøpt for kr. 2000.-. Da jeg var der for første gang, i 1959, var det satt opp ei enkel hytte som hadde køyer i tre høyder og ble brukt som arbeidsbrakke. Den er nå i bruk som vedskjul.

Nord for Sørkedalen skulle en gård med navn Langlia rives fordi den lå ved drikkevannskilden Langlivannet. Speidergruppa påtok seg denne jobben mot at de fikk materia- lene. Det ble satt opp en grunnmur ved Mosjøen som passet til hovedhuset i Langlia. Sand og sement ble kjørt inn med lastebil på barfrost og på isen på Mosjøen.

Her er et vinterbilde av hytta (Pølsebu)

Det viste seg etterhvert at materialene fra Langlia var for dårlige til at hytta bare kunne

De to skapene i peisestua er fra Langlia og ble kjørt med bil til Vangen og med kjelke fram til hytta. En gikk bak og holdt igjen og jeg gikk foran og dro. Dessverre mistet han bak taket og jeg ble rett og slett overkjørt av skapet.

Når de små har sovna, kan lederne spille kort

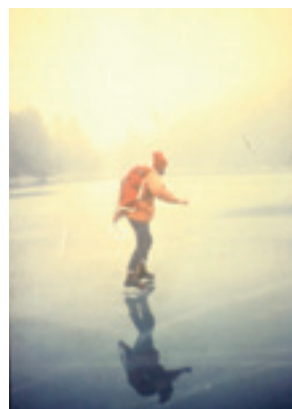
reises av de gamle materialene. Men en god del kunne brukes. Så var det dugnad og atter dugnad til hytta kunne innvies i 1967. Pengene til alt mulig ble skaffet på mange vis, men jeg husker spesielt alle avisinnsamlingene. En fikk penger for gamle aviser.

Dessverre gikk det etterhvert dårlig for denne speidergruppa. Den ble mindre og mindre, og i 1976 var det slutt. Da ble hytta overlatt til Manglerud speidergruppe, og så vidt jeg veit har de den fortsatt. De har gitt den navnet Pølsebu. Så lenge den tilhørte 37. Oslo ble den bare kalt «tomta» fordi den lenge bare var ei tomt med ei arbeidsbrakke. De yngre speiderne ville bruke navnet Pølsebu, men lederne sa nei. Pølsebunavnet stammer fra åsen bak hytta.

Det store bordet i peisestua stammer fra Langlia, det samme med skapet. 37. Oslo hadde en periode et problem med ei koie som sto ved Tonevannsbekken. Den ble tilholdssted for tvilsomme eksistenser som stjal båter og gjorde innbrudd i nabohyttene. Heldigvis brant hytta ned, og slik ble det problemet løst.

Transport til hytta gikk på ulike vis, her fraktes ei bokhylle. Roeren het Tormod Fure og dekksgutten er Knut Jonasson. Knut bor på Stovner og er kirketjener i Grorud kirke.

En kunne ta seg inn til hytta på ulike måter. Her er løperen på Mosjøen på snøfri is. Det er meg, fotografen er ukjent.

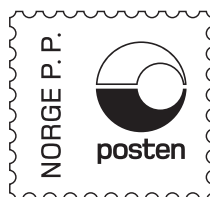
Fra en gang i 1971 da hytta ble lånt ut til en studentspeidergruppe. Han med gitaren er Truls Lind og på det andre bildet er Rolf Bjelland.

På Mosjøen var det mange slags aktiviteter, her er det skøytekonkurranse, rundt 1970

Skøytebanen kunne også brukes til sparkstøtting.

Aktivitetskalender 2013 for medlemmer av Østmarkas Venner

Aktivitet	Dato	Foredragsholder/ Guide	Annonseres
Vårtur for barn og ungdom	2. juni	Sigmund Hågvar	Side 18
Minnestund på Sarabråten	6. juni	Fabian Stang	Side 4
Slåttedugnad på Bøvelstad	29. juni	Johan Ellingsen	Side 21
Guidet tur i reservatet	30. juni	Lise Henriksen	Side 21
Kulturkveld på Sarabråten	30. august	Even Saugstad	Side 7
Dugnad Sarabråten	7. september	Wenche Fuglstad	Side 7
Tur til Lutvann/Puttdalen	11. september	Steinar Saghaug	Side 20/Se nettsider
Tur til Tømmerås	15. september	Sigmund Hågvar	Side 20/Se nettsider
Høstmøte	November	Annonseres senere	Nytt fra Østmarka nr 3

Støtt Østmarkas Venner via Grasrotandelen

GRASROTANDELEN

ØSTMARKAS VENNER

Organisasjonsnummer: 871278202

32774871278202